

Hồi 56

Tài Ba Kín Đáo

Au Dương Siêu không hãi sợ chút nào, vẫn tiếp tục giơ các thế cờ ra phản công. Đồng thời, chàng còn lớn tiếng cười và nói:

- Các người cùng tấn công như vậy hay lắm!

Nói xong, chàng bỗng giơ lá cờ báu lên, rồi người ngồi thụp xuống, quét một thế từ dưới đất quét lên.

Sĩ Long thấy vậy liền lớn tiếng khen ngợi:

- Thế Phong Quyển Tán Vân này cao siêu thực.

Y chưa nói dứt, ba tên ma đầu thấy Âu Dương Siêu giở thế cờ rất kỳ lạ và kinh phong mạnh không thể tả được lấn át tới, khiến chúng cùng cả kinh thất sắc. Lúc này dù chúng có muốn rút lui cũng không kịp nữa, mọi người cũng chỉ nghe thấy kêu "ùm" một tiếng thật lớn, tiếp theo đó có tiếng kêu rú rất thảm khốc bóng người bay tung lên, máu tươi bắn tung tóe ra như mưa.

Mọi người mới hay hai hổ khẩu tay của Lê Vân cứ chảy máu ra ngoài, mụ ta miễn cưỡng lắm mới cầm vững được cây móc Đoạn Hồn, bộ mặt xấu xí trông càng ghê tởm hơn trước.

Khúc Nam Hòa mặt nhợt nhạt không còn sắc máu gì hết, hai mắt lộ vẻ khiếp sợ. Bị thương nặng nhất là Khánh Dư, tay vẫn còn nắm sợi dây cột hồ lô, ngồi ở trên mặt đất hai mắt thất thần, và cứ thở dài ra hoài. Âu Dương Siêu vẫn đứng yên tại đó, chống đầu cờ xuống mặt đất, một tay chống nạnh, trầm giọng hỏi ba tên ma đầu rằng:

- Thế nào?

Ba tên ma đầu không dám trả lời. Chàng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Không dám giấu giếm quý vị pho cờ của mỡ chỉ có tám thức thôi? Vừa rồi mới sử dụng có bảy thức, còn một thức nữa, chẳng hay các người có cần mỡ biểu diễn nốt thế cờ cho mà xem không?.

Khúc Nam Hòa tuy hãi sợ, nhưng không dám cho mọi người biết, thấy Âu Dương Siêu hỏi như vậy, y vẫn còn rung động cái ống Linh Xà mà gượng trả lời rằng:.

- Tiểu tử cứ việc ra tay giở nốt thế cờ ấy ra đi?

Lê Vân cũng la lên:

- Chúng ta vui lòng chống đỡ nốt!

Âu Dương Siêu liền cười nhạt, giơ lá cờ lên, dồn công lực vào hai tay, đang định tấn công, thì Sĩ Long đã lớn tiếng la lên:

- Thức thứ tám Phong Cuồng Vũ Bão?

Không ngờ vì một câu nói đó mà đã cứu bọn Khúc Nam Hòa thoát chết, vì Âu Dương Siêu nghe thấy Sĩ Long la lên như vậy, bỗng nghĩ ra một kế, vội ngừng tay lại, lớn tiếng cười, nói tiếp:

- Hà hà? Có thể tha thứ được cho người ta thì cũng nên tha thứ!

Thấy chàng bỗng nhiên thay đổi thái độ nhanh chóng như vậy không những bọn Khúc Nam Hòa rất ngạc nhiên, mà ngay cả Tuệ Quả đại sư các người đứng cạnh đó xem cũng không hiểu tại sao du Dương Siêu lại bỗng đứng thâu lại như thế?

Chỉ có một mình Sĩ Long là thất vọng nhất, liền tiến lên một bước, hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp ngừng tay, không tấn công họ nữa?

Âu Dương Siêu nhủ thầm rằng:

"Người thất vọng phải không? Người muốn học lõm phải không? Nhưng làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Suýt tí nữa thì ta mắc mưu người!"

Nghĩ đoạn chàng ung dung đáp:

- Ít khi tôi giở tới thế thứ tám, vì nếu không giở ra thì thôi, mà đã giở ra thì thế nào cũng giết sạch đối phương. Nghĩ đến lòng hiếu sinh của trời, nên tôi không muốn sát nghiệp nhiều như thế?

Lệ Vân lại tưởng là chàng nói khoát, và đồng thời cũng khinh thường y thị, nên y thị liền cất giọng the thé xen lời nói:

- Đừng có làm bộ làm tịch như thế nữa? Tài ba của người có nghĩa lý gì đâu mà cũng đòi nói khoát!

Nói xong, y thị đi tới gần, khẽ nói với Nam Hòa rằng:

- Âm Sát! Ngày hôm nay chúng ta đã mất hết sĩ diện với tiểu tử này rồi!

Nam Hòa là một tay rất giảo hoạt, lúc này y thấy Khánh Dư, người trong nhóm Ngũ Sát của mình đã bị thương nặng, đáng lẽ y không muốn mang họa vào thân nữa, nhưng vì nể Lệ Vân mà y không còn coi cái chết vào đâu, liền khẽ trả lời Lệ Vân rằng:

- Quý hồ bà xông lên trước, tôi thế nào cũng tiếp tay cho bà?

Lệ Vân chỉ tay vào Khánh Dư, nhổ một đồng nước miếng xuống đất, rồi mỉa mai Khánh Dư rằng:

- Thế Ngoại Ngũ Sát các người chỉ có hư danh thôi? Mới có một thế cờ của đối phương tầm thường như thế mà cũng không chống đỡ nổi!

Nam Hòa nghe nói ngượng hết sức, vội gượng cười, đỡ lời:

- Y vì hồi nãy đã phun tửu độc, tổn thương nguyên khí rất nhiều cho nên...

Âu Dương Siêu thấy hai người đứng ở đằng xa thì thầm to nhỏ với nhau, không hiểu người định giở trò trống gì, liền quát lớn:

- Hai người thì thầm cái gì thế? Khôn hồn thì mau bước đi ngay.

Nam Hòa khó nói hết sức, nhưng y nghe thấy Âu Dương khinh thị mình mãi như thế, liền quát to lên trả lời:

- Làm gì có chuyện dễ thế? Có giỏi thì giở nốt thế thứ tám ra đi?

Sĩ Long thừa cơ xúi giục rằng:

- Phải, thiếu hiệp giở thế thứ tám ra đi! Bằng không, lão sát tinh vẫn chưa bằng lòng đâu!

Âu Dương Siêu tùm tùm cười, đáp:

- Hi hi! Muốn biết mùi thế thứ tám đó phải không? Ta biết là người muốn học lõm thế ấy thì đúng hơn. Khi nào ta lại mắc lõm người?

Tuy chàng nói với Nam Hòa, nhưng mắt thì lườm Sĩ Long.

Nói xong, chàng lại cười nhạt một tiếng. Sĩ Long biết là chàng đã hiểu rõ mưu mô của mình, nhưng bề mặt y vẫn làm như không hay biết gì hết, mà tùm tùm cười, nói:

- Làm gì có chuyện dễ thế, lão đệ hơi quá...

Y chưa nói dứt thì Nam Hòa với Lê Vân đã song song nhảy tới, đồng thanh nói:

- Ai thèm học những thế cờ vẽ bùn của người làm chi?

Âu Dương vội đáp:

- Các người không định học lõm, nhưng biết đâu chả có người khác định tâm học lõm?

Lê Vân không hiểu lời nói của chàng, vẫn quát tháo tiếp:

- Người đừng có đặt điều nói khoát nữa.

Chàng liền quát lớn:

- Được, được lắm! Hai người hãy coi thế công của ta đây!

Nói xong, chàng múa cờ xông lại tấn công luôn. Sĩ Long thấy chàng giở thế cờ ấy, có vẻ thất vọng, khẽ nói:

- Đây là thế Phong Vân Tụ Hội!

Thì ra thế cờ của chàng là thế thứ nhất, Nam Hòa chỉ thoáng trông đã biết liền, nên y cười nhạt nói tiếp:

- Thế mà cũng làm bộ làm tịch!

Lê Vân cũng tỏ vẻ khinh thị, xen lời nói:

- Cái trò trẻ con này mà cũng đòi làm phách?

Âu Dương Siêu cười nhạt, đỡ lời:

- Phải, nhưng cũng đủ tấn công cho các người chống đỡ không nổi rồi.

Nói xong, chàng giở một thế hai thức ra tấn công hai kẻ địch một lúc.

Tuy Nam Hòa với Lê Vân đã biết rõ thế này của chàng rồi, nhưng vì công lực và thế cờ quá lợi hại, nên không dám sơ ý cùng nhảy sang hai bên, rồi múa khí giới xông lại tấn công cùng một lúc.

Âu Dương Siêu lại giở thế thứ hai. Hai lão quái biết thế cờ của chàng rất lợi hại nên chúng không dám đến gần mà cứ chạy quanh chàng mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã đấu được năm hiệp liền.

Âu Dương Siêu lại giở thế thứ bảy Phong Quyển Tàn Vân ra.

Nam Hòa vội nhảy đến cạnh Lê Vân, khẽ nói:

- Cẩn thận! Y lại giở thế cờ lúc này ra đấy!

Y nói chưa dứt, thì thế cờ của Âu Dương Siêu đã tấn công tới cũng lại hết thế cờ hồi này..

Chúng đã được ném mùi rồi nên chúng biết thế cờ này rất lợi hại. Vì vậy không đợi chờ bóng cờ của chàng lấn át tới. Lệ Vân đã nhảy sang bên phải, Nam Hòa thì nhảy sang bên trái luôn.

Chúng vừa đánh vừa trốn tránh, vừa cười khúc khích, yên chí là đã tránh thoát, Âu Dương Siêu thấy vậy mừng thầm, bụng bảo dạ rằng:

- Như vậy là các người tự dẫn thân vào chỗ chết.

Nghĩ đoạn chàng đang định tấn công tiếp, bỗng sức nghĩ lại, rồi rùng mình nói tiếp:

- Ta tha chết cho hai người một lần nữa?

Thì ra hai lão quái tưởng tránh được như thế là rất khôn ngoan rồi, nhưng có biết đâu lại dẫn thân thêm vào miệng hùm.

Vì thế cờ thứ tám của Âu Dương Siêu theo đúng hình bát quái, hai lão quái nhảy sang hai bên như vậy, nếu chàng gỡ thế thứ tám ra thì chúng chết liền ngay tại chỗ liền, nhưng Âu Dương Siêu sức nghĩ tới Sĩ Long đang đứng cạnh đó để đợi chờ mình gỡ thế cờ này ra mà học lõm. Vừa rồi vì mình quá bông bột, đã gỡ thế thứ bảy ra để cho y học hỏi được, nếu bây giờ gỡ nốt thế thứ tám để cho y học lõm nốt thì mình không sao tìm chế nổi y nữa.

Vì vậy, chàng mới ngừng tay lại, không đuổi theo tấn công là thế.

Mọi người thấy chàng bỗng ngừng tay lại, đều ngạc nhiên hết sức, và cùng đứng ngẩn người ra nhìn. Âu Dương Siêu thấy vậy tức cười liền hỏi nhị yêu rằng:

- Hai người đứng ngẩn người ra như thế làm chi?

Hai ma tinh như nằm mơ mới thức tỉnh, đồng kêu "ủa" lên một tiếng.

Đến lúc này Khúc Nam Hòa vẫn chưa biết lý do của Âu Dương Siêu tại sao không đuổi theo để tấn công mình, lại hiểu lầm thế cờ của chàng chỉ có bấy nhiêu thôi, nên y nhếch mép cười nói với Lệ Vân rằng:

- Trò chơi của tiểu tử chỉ có thế thôi!

Lệ Vân cũng Tưởng vậy, liền đỡ lời:

- Tiểu tử chỉ là cái bong bóng xà phòng, trông thì lòn loẹt đẹp đẽ đấy nhưng chỉ kẻ búng tay một cái đã tan ra liền. Thoạt tiên chúng ta không hay, suýt tỵ nữa thì bị y lừa gạt.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả quát lớn:

- Các người còn không biết tự lượng, cứ muốn dồn ép ta như vậy? Có lẽ số của các người đã đến ngày tận cùng rồi cũng nên.

Nam Hòa vẫn giọng châm biếm như trước, nói tiếp:

- Đừng có khoe khoang nữa? Cứ gỡ thế thứ tám ra đi! Để chúng ta biết kiến thức xem sao?

Lệ Vân cũng bủ môi xen lời nói:

- Đừng có khoác lác mãi như thế làm chi! Có giỏi thì đem tài ba thực học ra đi!

Sĩ Long biết Âu Dương Siêu không chịu nói ra, nhưng y nhân dịp may mắn này để cầu lợi, nên y giả bộ quát mắng nhị yêu rằng:

- Hai người không biết gì có khác? Hai người tưởng thế thứ tám của thiếu hiệp không lợi hại hay sao?

Âu Dương Siêu hiểu ý ngay, cau mày lại đáp:

- Khởi cần giáo chủ phải bận tâm như thế! Tôi chẳng cần phải giỏi tuyệt học khoáng thế ra cũng có thể hạ nổi chúng cho mà coi!

Nói xong chàng quay lại quát bảo Lệ Vân rằng:

- Trời đã định ngày hôm nay các người phải chết, như vậy không thể tránh được ta ác độc đấy nhé?

Sĩ Long tưởng mình đã đắc kế, nên cứ chăm chú nhìn vào Âu Dương Siêu để đợi chờ chàng sử dụng thế chót của pho Toàn Phong bát thức.

Không riêng gì Sĩ Long mà mọi người đều chờ đợi chàng sử dụng thế võ tuyệt học này.

Lệ Vân với Nam Hòa đã quyết định sẵn rồi, hễ chàng ra tay tấn công là chúng nhảy ra ngoài xa tránh né. Chờ tới khi chàng hết đà, chúng mới thừa kế phản đòn luôn.

Không ngờ Âu Dương Siêu bỗng thâu lá cờ lại, mồm giận giữ quát tiếp:

- Đã vậy ta để cho các người được kiến thức một thế?

Nói xong, chàng rút cây sáo ngọc ra, quát tiếp:

- Bảo kỳ với Ngọc Địch là hai môn tuyệt học và cũng là vật quý báu đương thời. Dem hai món này ra để đổi lấy hai mạng chó của hai người như vậy đã xứng đáng chưa?

Sĩ Long thấy vậy, bụng bảo dạ rằng:

“Vị sư đệ này cũng khôn ngoan thực! Thôi được không học được Toàn Phong bát thức thì ta học được Thập Nhị địch thức cũng không sao? Mất đặng này lại được đặng nọ cũng thú rồi.”

Nghĩ như vậy, y liền gượng cười, xen lời nói:

- Thập Nhị địch thức này cũng là môn võ học tuyệt thế?

Âu Dương Siêu lại đỡ lời:

- Tiếc thay! Hai lão ma này lại không thích dùng thế thứ mười một và thế thứ mười hai của tiểu đệ?

Lệ Vân với Nam Hòa có biết đâu, lại tưởng Âu Dương Siêu khinh thường mình, tức giận khôn tả, vội phi thân nhảy xổ tới.

Âu Dương Siêu vội múa cây sáo tấn công luôn, chỉ trong thoáng cái, ba người đã đấu được năm bảy thế rồi. Vì sáo ngắn hơn cờ nên oai lực của nó cũng kém hơn bảo kỳ.

Đấu được ba hiệp, Nam Hòa thấy sáo của Âu Dương Siêu oai lực không bằng cờ, nên y vừa tấn công, vừa tiến lại gần.

Đồng thời, y còn ra hiệu gọi Lệ Vân xông lên nữa. Lệ Vân gật đầu nói:

- Phen này chúng ta nhất định không thể tha chết cho y được nữa?

Không bao lâu, Âu Dương Siêu đã sử dụng hết mười thế đầu rồi mà vẫn chưa hạ nổi nhĩ ma. Chàng rùng mình kinh hãi, vội nhảy ra ngoài xa hơn trượng, quát lớn:

- Hai tên này bướng bỉnh thực, không biết sống chết là gì hết?

Kính Nghiêu là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng hôm nay ông ta cũng không hiểu tại sao Âu Dương Siêu cứ đấu tới lúc gậy cần nhất lại ngừng tay, như thế có khác gì đầu xà đuôi chuột không?

Ông ta định nhắc nhở chàng, nhưng thấy không tiện, sau ông ta phải giả bộ nhìn lên trời và nói:

- Trời sắp sáng tỏ rồi đấy!

Ý nghĩa lời nói của ông ta là khuyên bảo Âu Dương Siêu đừng nên kéo dài thì giờ như thế làm chi.

Âu Dương Siêu đưa mắt liếc nhìn ông ta, rồi gật đầu mỉm cười đáp:

- Tiên bối nói rất phải.

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng nóng lòng đòi lại Chân Kinh với Kiếm Phổ nên cả hai người đều mong muốn trận đấu kết thúc càng chóng bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Vì vậy cả hai cùng lên tiếng nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Tiểu thí chủ giở toàn lực ra tấn công đi? Nếu hòa thì đừng nên ra tay mà mất thì giờ!

Âu Dương Siêu ngẫm nghĩ giây lát, bụng bảo dạ rằng:

"Ta không nên kéo dài thời gian nữa, phải kết liễu chúng cho xong".

Nghĩ như vậy, chàng không nói năng gì nữa.

Lúc ấy Nam Hòa với Lệ Vân đã song song nhảy lên tấn công.

Lần này chúng đã giở toàn lực ra, định thế công này phải giết chết cho kỳ được Âu Dương Siêu mới hả dạ.

Âu Dương Siêu thấy vậy, tức giận khôn tả, liền tung mình nhảy lên như một con chim ưng lớn, đâm bổ vào hai luồng ánh sáng, bạc và đen của hai kẻ địch.

-- o O o --